

București Retour

FRAGMENTEN UIT HET DAGBOEK VAN EEN BEGELEIDER

In de zomer van '98 vertrokken een begeleider en twee jongens vanuit de Roemeense hoofdstad Boekarest te voet huiswaarts. Het verloop van deze tocht wordt elders in dit jaarverslag beschreven. Hier willen we U meenemen doorheen het dagboek van de begeleider.

Bij aanvang van het dagboek schetst hij hun verwondering over het Roemeense land.

"Otopeni luchthaven : 14u geld gewisseld, probleemloos door de douane en bij een temperatuur van 21° beginnen stappen langs de drukke baan, één van de weinige stukken 'autostrade' die Roemenië rijk is. Een 7-tal kilometers verder slaan we een aardeweggetje in en komen op een minder drukke asfaltbaan richting Buftea. Verwondering over de vreemde taal, de paardekarren, de uitgestrekte maïsvelden, de mooie meisjes, de goedkope drankjes en het lekkere bier (lic. Interbrew Belgium), de ellenlange dorpen uitgestrekt over de hoofdstraat met z'n hekjes voor de huizen en z'n bomerijen die gelukkig voor voldoende schaduw zorgen. Tegen half zeven komen we in 't zicht van Buftea dat eruit ziet als een lint van landbouw- en petrochimiefabrieken. Een aardeweggetje door de velden naar een bosje biedt de oplossing. We botsen op een lemen boerderij waar 3 vrouwen ons een plek voor onze tenten aanwijzen, ons groenten en water schenken, genieten van onze gerolde sigaretten en zich het hoofd slaan bij 't zien van onze routeboekjes. Ze verstaan het wel, maar geloven het niet.

(...)

Vandaag een verdere kennismaking met de langgerekte dorpen-stijl. Soms gaat het ene dorp onmerkbaar in het andere over. Het is op deze asfaltbaan bloedheet maar gelukkig is er af en toe schaduw en zijn er genoeg cafeetjes waar de frisdranken zo koel worden geschonken dat ze als ijsblokjes je mond induikelen. We vergapen ons aan de vreemde vervoermiddelen. Het meest voorkomend zijn de Renault-achtige Dacia's. Verder ook een paar luxewagens van Roemenen die het gemaakt hebben, maar opvallender zijn de tractors, de paardenkarren (met nummerplaat), de Trabants, en af en toe rijden er ook zelfgemaakte vehikels rond die lijken op wat ooit de allereerste automobiel moet zijn geweest. De mensen zijn vriendelijk maar soms zo verbaasd over ons uiterlijk en onze manier van voortbewegen, dat ze nors lijken. We roepen iets in de zin van : 'Belgica po jus !', wat zoveel betekent als 'België, te voet !', maar voor veel opheldering zorgt dit niet.

De mensen van de gemeente Butimann willen ons niet helpen in een zoektocht naar een geschikte kampplaats wegens 'zigeunergevaar', en stellen voor door te lopen naar het volgende dorpje. Maar we blijven, het is hier té aantrekkelijk : een meertje, zigeuners ook -maar vriendelijk-, een hoop schaduw en een winkel waar ze diepgevroren kippenbouten verkopen. Wat moet een mens nog meer hebben ? een zwempartijtje misschien ? Dat doen we dan ook en al is het water niet al te proper, verkwikkend is het wel".

Enkele dagen later ...

"Vroeg uit de veren voor de bergen. Op de bergflank schijnt de zon reeds. Tegen 9u zijn we in Sinaia om te ontbijten. Het koppel aan ons ontbijtkraam is erg behulpzaam en wijst ons de weg die we straks moeten volgen. Een goede topografische kaart van het Bucegi-massief blijkt niet voorhanden te zijn dus vertrekken we maar op goed geluk met de kaarten die we hebben en die ons niet meer dan een vaag idee geven waar we zijn. Uiteraard lopen we verloren, verliezen we meer dan drie uur in een uitgestrekt bos waar we steeds maar menen eindelijk 'het pad' te hebben ontdekt, dat dan weer keer op keer doodloopt. Dan maar terug naar beneden, eerst met de gedachte om gewoonweg de kabelbaan naar boven te nemen ("onze kilometers hebben we toch al gedaan !"), maar eventjes, voor we de asfaltbaan beneden weervinden, botsen we op een man die ons vertelt dat we hoop en al 4u van ons

doel verwijderd zijn. Hij geeft ons wat aanwijzingen (in het Frans!) en na de middagpauze zijn we het er over eens dat stappen beter is dan de kabelbaan. We volgen een bende goed Engels sprekende vakantiekinderen uit Boekarest, die evenals wij naar Valea Dorului moeten. Ze laten hun puffende leraars achter om ons tempo te volgen en een uurtje later zijn we aan de Cabane Dorului. We vullen onze waterflessen en beginnen aan de klim naar de 2000 meter. Het stijgt geleidelijk maar met de hitte voelt het toch zwaar aan, vooral voor Luka die uitgeput en met een pijnlijke plek in zijn rug achter Carlo en mij zich een weg naar boven zeult. We krijgen een schitterend uitzicht over het uitgestrekte Bucegi-bos. Niets om in te verdwalen zo te zien, daar kun je wekenlang je weg in zoeken tussen de dennenbomen.

Eenmaal over de pas gaat de weg behoorlijk naar beneden. Tegen half negen komen we aan de Cabana Bolboci, volgens de uitbaters nog twee uur van ons einddoel verwijderd. Maar een naderende onweerswolk, de vermoeidheid en het idee dat we weer eens 2u mogen klimmen, houdt ons in Bolboci.

Enkele dagen later ...

"In Rusciori is er veel belangstelling van de oudjes. "Pas op, pas op, verderop zijn er zigeuners ! Gevaar, gevaar, pas goed op je spullen !", zaagt een oud vrouwtje aan één stuk door. Het gevaar beperkt zich tot blaffende honden, maar we krijgen wel een schrijnende blik op het armetierige maar kleurrijke bestaan van deze randgemeenschap. Gisteren waren er de plasticen bidonville-hutjes aan de rand van Sibiu, vandaag zien we het iets beter behuisde zigeunerleven : hutjes opgetrokken uit half leem, half baksteen, amper electriciteit, half naakte kinderen en magere paarden.

De weg, die nochtans heel goed op de kaart staat aangeduid, is niet meer dan een kronkelend karrenspoor waar met geen mogelijkheid een normale wagen door kan. De herdershonden worden soms echt een gevaar, met ontblote tanden staan ze voor je te grommen, bang van stok noch steen. De weg kronkelt en splitst zich zo vaak dat je zonder kompas echt de verkeerde zou kiezen. Winkels in de verlaten dorpen zijn dicht, maar in het laatste dorp op deze weg hebben we een gelukkige ontmoeting. De familie die er het winkel-café openhoudt heeft kennissen in Luik. We krijgen meteen een zondagse maaltijd aangeboden en de vader maakt zich klaar om ons over de berg naar Boz te gidsen, want volgens de kaart is er géén weg. In vol ornaat, met dolk en jachtgeweer, loopt deze sympathieke, aan één stuk door pratende grapjas, voor ons uit. Of we hem verstaan of niet, maakt niets uit ... hij ratelt door."

De laatste dagen Roemenië

"En weer een bloedhete dag die zich super traag ontrolt. Ik tracht de vaart erin te houden maar een mens moet toch blijven drinken, en dat doen we dan ook met liters tegelijk vandaag. Fruity Fresh, cola, water, alles wat maar koel is kappen we erin. Een groeiend probleem worden de dronkelappen in elk café, hoewel ons dat soms een gratis verfrissing oplevert. Gelukkig lopen we weinig asfalt, maar deze aardewegen kunnen ook aardig stoffig zijn als een kar of auto je paseert. Er is wat schaduw op de top van elke heuvel, maar met de schaduw duiken de muggen en de dazen op.

's Middags maken we weer een vuurtje en koken er een pas ontdekte lekkernij op (rijst met goulashgroenten zo uit het blik). Maar na een uurtje siësten en een halfuurtje stappen, ligt het er bij Carlo alweer uit. Wat er aan de hand is ? Volgens mij een combinatie van vreemde bacteriën, hitte en stappen op een volle maag. We komen door van de wereld afgesloten boerendorpen waar de hoofdstraat een riool of rivier is, waar meer ganzen, kalkoenen en kippen dan mensen zijn en waar het leven zo'n 60-70 jaar lijkt te hebben stilgestaan. Maar het water uit de waterputten is heerlijk en koel, de mensen nieuwsgierig maar vriendelijk en de schaduw onder de fruitbomen aanlokkelijk om er zich bij neer te zetten.

Op een terrasje in Oradea houden we groepsgepraak dat de volgende zaken aan het licht brengt :

- 30 Dagen zonder post is verrekt lang en heeft de groepsgeest wat vergald.*
- Carlo die zijn noodgeld tegen vandaag weer bij elkaar zou sparen, is daar niet in geslaagd.*
- Luka is blij dat we Roemenië verlaten. Hij zegt dat hij dit land, deze mensen, deze taal beu is.*
- Verder zijn we alle drie fier op onze prestatie en heffen het glas op Hongarije, de meestappers en de naderende achterban."*

Hongarije blijkt netter en rijker dan buurland Roemenië te zijn. De asfalt is er beter, de huizen nieuwer, het gras groener, de winkels voller en de café's properder. Alleen de zatlappen blijken hetzelfde te zijn en taal klinkt als Chinees in de oren.

"Bajontanya, onze eindbestemming voor vandaag blijkt niet te bestaan. Wat nu ? Nergens in de buurt is drinkbaar water en onze drinkbussen zijn leeg. 200m Naar links zien we echter een gebouwtje. Erop af !. Het blijkt een verlaten spoorweggebouwtje te zijn dat de vandaaltjes in mijn makkers wakker roept. Glasbreken is eventjes plezant maar helpt ons niet aan water. Nauwkeuriger studie van de kaart levert een oplossing op die leuker is dan nog 9 km te stappen tot Hosszupalyi. 2 Km verder op deze zijweg is een dorpje van waaruit een veldweg ons morgenvroeg weer op onze route brengt. Yes !"

Enkele dagen later ...

"'s Morgens worden we gewekt door het geluid van een remmende tractor. Twee mannen springen giechelend het maïsveld in en komen er 10 minuten later weer uit, elk geladen met twee volle zakken maïs. Twee tellen later zijn ze er met tractor en al weer vandoor. Veldstroperij of deugenieterij ?

Na 6 km stoten we op een dorpscafeetje met terras, waar we een uurtje van het zonnetje genieten. Vanaf hier gaat de weg 15 km westwaarts door maïs-en zonnebloemvelden, over een harde zandweg, met slechts af en toe schaduw maar gelukkig wat wind om ons af te koelen. In deze eindeloze vlakte is het bijna een droombeeld als je plots voor een grote langwerpige boerderij staat met ernaast een ingestorte muur en een monument van een kerel, mankend, vol tatoeages, klein en mager maar met ogen vol vuur die ons met weinig woorden maar met grote theatrale gebaren toeroept welke weg we uitmoeten. Ik gebaar hem dat ik hem begrijp maar hij gelooft het niet echt. Even later heeft hij dan ook zijn wandelstok gehaald en mankt hij stevig op ons vooruit. Z'n hond is prima afgericht om in het neergemaakte graan patrijzen te ontdekken maar niet lastig te vallen. Als baasje dan bij de patrijzen gekomen is, geeft hij met een goed uitgehaalde slag met zijn stok een mep op de wegschietende vogel, die hij maar net mist. Da's pas een jager ! Ik trek een foto van hem voor hij ons verlaat en we stappen onze laatste kilometers door deze poesta.

Net voor Bődönhat kunnen we nog een prima duik nemen in een warme, brede en propere rivier. Luka past voor het warme sop en zet zich een beetje sip op z'n rugzak. Het stappen zint hem niet en valt hem de laatste dagen te zwaar. Z'n knie doet zeer en van de pillen voor z'n knie wordt hij zo moe. In Bődönhat vergeten we echter alle troubles bij een goed glas zoete wijn, het eerste in meer dan een maand tijd."

De laatste dag Hongarije ...

" Zo heet was het echter nog nooit voordien. Zelfs de wind voelt heet aan, enkel een voorbijschietende vrachtwagen brengt wat verfrissing. Carlo's speciale relatie met dazen, die met 10 tegelijk rond hem - en hem alleen- cirkelen, lijkt op een vloek van een of andere zigeunerin, misschien wel de eigenares van een eerder op de dag mank geschopte hond die hem wou aanvallen. Op de koop toe sturen

soldaten ons nog een kilometer om via Putnok, omdat we langs deze baan de grens niet over mogen. 19u. De grens ! De douaniers zijn vriendelijk maar vragen ons met klem om snel op te krassen. 'No camping here, move !'. 500 Meter verderop verdwijnen we in een korenveld en zetten onze tenten op. 's Nachts gelukkig honden noch schijnwerpers aan onze kampplaats."

Het groepje trekt Slowakije binnen. In Hongarije sloten 2 meestapsters bij het groepje aan.

" 's Morgens wacht ons in het winkeltje (5 km van onze kampplaats) een ongelooflijke verassing : echte -hoewel niet Belgische- Liegois: 5 potjes met slagroom en al en zelfs gekoeld ! Het is er aan te zien dat we dicht bij de 'beschaving' (hm hm) komen, of beter (mjam mjam). De zon is nog steeds van de partij, het klimmen wordt steeds steiler, maar zelfs met dit uitgebreide gezelschap gaat het best vlot. We krijgen zelfs asfaltbanen waar we ze niet verwacht hadden en hoeven zo niet te zoeken naar onze weg en/of verloren te lopen. De ene keer dat we toch van de asfaltweg afwijken komen we bij supervriendelijke mensen terecht ('Es ist meine geburtstag .. wunschen sie bier, wodka, Whisky oder .. ?). Het bier stijgt met deze hitte meteen naar het hoofd en we blijven dus niet lang plakken (spijtig van de speenvarkens die strakt de houtoven in zullen gaan). We worden nog op de juiste weg naar Detva gezet en lopen in een prachtig landschap naar beneden, zien onze eindbestemming al liggen maar houden toch nog halt voor een siësta in Podkrivan. Ik ga me in het plaatselijke riviertje wassen en merk te laat dat het er krioelt van de wormen en teken. (Deze onvoorzichtigheid speelt me later nog parten). Vanaf Krivan volgen we de E 571 (een veel te drukke baan maar wel de kortste weg naar Zvolen) tot Detva. Daar vieren we het afscheid van onze meestapsters in Hotel Detva, niet met de prinselijke suite maar met een etentje in het restaurant, waar we getuigen zijn van het bacchanaal van een plaatselijke politicus n°1, die hier zijn speciaal geplande en druk beafficheerde fietsrally beëindigt."

Na het bezoek van de achterban trekt het groepje verder door-heen Tjechië, richting Duitsland.

" Na het korte onweer van vannacht zijn er hopen wolken blijven hangen als we opstaan. We hopen dat die nog wat zouden blijven, maar na het ontbijt en de eerste 5 km blijkt de lucht weer mooi blauw. We steken een stuk door een pas gemaaid grasveld over en zien plots voor ons 2 herten wegsprinten. Wel een volle minuut lang zien we die beesten lopen en afwachten, lopen en afwachten. We stappen gelijk nog 4 km door en houden een break in Diviacky Nova Vës. 5 Km later, in Nitrianski Rudno, botsen we op een restaurant en daar we Luka's verjaardag nog niet vergeten zijn, gaan we een maaltijd verorberen. Na een spelletje pool zetten we de pas erin voor de laatste 10 km over een heuveltop van 700 m, langs een prachtig en goed aangeduid pad. Boven op de helling zoeken we naar een bron, maar zien enkel een huis met wat mensen. Die duiden ons de bron aan en geven ons een stuk pizza op de koop toe. De afdaling is weer bijzonder vermoeiend en doodop komen we in Kšinna toe. Daar is het niet evident om een plekje voor de nacht te vinden. Uiteindelijk vinden we toch een hobbelig veldje dat er mee door kan maar we houden ons hart vast als plots de burgemeester ons komt weggagen. Hij moet van geen wijken weten, neemt een hard en onverstaanbaar standpunt in, ook als we ons paspoort laten zien. Uiteindelijk zijn het een paar woorden Tjechisch en het routeboekje die het 'm doen. Z'n vrouw die erbij komt staan trekt ook al partij voor ons. Uiteindelijk slaat de burgervader 180° om, biedt ons sigaretten, sligovic, water en een voetbassin aan en laat zijn vrouw zelfs om de gemeentekronieken lopen, een dijk van een boek, waar we iets in moeten schrijven. Carlo gaat nog iets drinken met de zoon van onze gastheer terwijl Luka en ik nog nagenieten van een voetbadje, mét bruistabletten."

Carlo keert voor enkele tijd terug naar België wegens aanhoudende knieproblemen en de begeleider gaat verder met Luka en meestapper George.

" Gelukkig vandaag geen regen meer. Luka heeft blaren aan z'n voeten en klaagt, maar volgt. Het pad is aangeduid en makkelijk te volgen, zeker met goede kaarten in de hand. Deze keer willen we 's avonds

niet voor een gesloten winkel staan en zoeken in elk dorp naar eentje die open is. Tevergeefs, want in deze kleine dorpen sluiten de winkels al om 1u 's middags. Dedjuu ! Zelfs een café dat open is vinden we niet ! Dan maar maïs plukken in een veld.

Olsi nad Oslavou ligt op redelijke hoogte aan een prachtig stuwwmeer. Maar aan de rand ervan kamperen is strikt verboden dus zetten we de tenten vlak voor het dorp en gaan we op hoop van zegen kijken of er geen café is. En ja, hoor ! We drinken twee glazen en eten (teveel) pinda's en koekjes zodat Luka weer eens geen zin meer heeft in het avondmaal. Met wat pakjessoep, twee grote aardappelen en een paar maïskolven maken George en ik nog een fantastisch maal klaar dat weer eens aan een jonge maag voorbijgaat. En dat na zo'n zware dag (30km).

Met Luka aan mijn zijde verveel ik me geen seconde. De hele tijd houdt hij een discussie gaande over gisterenavond, de komende achterban en het verlangen om thuis te zijn. Als we echter op zijn jeugd en de instellingen komen raak ik een gevoelige snaar. Resultaat, hij zegt geen woord meer en houdt dit twee uur vol. Leve de stilte ! Eigenlijk voelt het zalig aan maar dat zeg ik hem natuurlijk niet. Door te stoppen aan een plaats waar tientallen pruimenbomen staan raken we weer aan de praat. Twee meisjes en een jongen zijn nieuwsgierig en blijven de volgende 2 km naast ons fietsen. Ze luizen Luka 3 Marlboro's af (te jong om te roken eigenlijk, maar de verboden vrucht smaakt beter dan de pruimen)."

Na twee weken arriveert Carlo terug bij de groep in het gezelschap van twee meestapsters, stagiaires die hun thesis over Oikoten maken.

" Om 6u nemen we definitief onze intrek in het verwarmde wachtlokaal van 't station waar we onze natte was op de radiatoren te drogen leggen. Gelukkig komt niemand ons vragen stellen. Eindelijk komt het jong volk met de trein toe. Grote vreugde aan beide zijden, uitwisselen van kusjes, cadeautjes en brieven en wachten tot de stortbui overwaait om met het uitgehongerde drietal nog iets te gaan eten. Alle restaurants blijken echter al gesloten en we stellen het dan maar met een paar glazen bier, worst en broodjes. Domper op de pret is echter mijn aankondiging dat we nog 3km te gaan hebben, zelfs al is de regen nog niet opgehouden en is het ondertussen al goed donker. Maar hier in het stadje slapen is echt niet aangewezen en die drie km moeten er nog bij of 't zijn er morgen 33 !. Vlak voor het dorpje Se_ komen we kletsnat toe en zetten we onze tentjes in een veld op. Terwijl ik ga slapen gaan de anderen nog eens zien of Se_ wel zo 'sec' is als het eruit ziet. Een half uur later komen ze echter van een 'droge' maar uitgerende reis terug. Even plots als hij begonnen is stopt de regen, nét nu hij mag beginnen'.

De volgende dag :

"Het ziet er niet naar uit dat het vandaag veel regenen zal. We breken onze tentjes op en ontbijten aan een kruideniertje. (...). Hierna volgt een eng stukje van wat een rustige asfalt-baan had moeten zijn. Maar er rijden zoveel camions en ander snelrijdend gevaarte dat we ons bij momenten voelen als loslopend wild in een jagerscommune. Dit duurt 7 km tot Chotešov. Iedereen heeft wel ergens last van. De meisjes hebben last van respectievelijk bleinen en een enkelverstuiking. De jongens van hun kniën. In Stod -weer een stadje- nemen we een pauze in het café voor we onze tentjes opzetten niet ver van de spoorweg. We horen -niet zo ver van ons- richting Stod, de tonen van één of ander rockconcert dat bij Carlo alle honger wegneemt. De jongens proberen via de kortste weg het concert te bereiken maar een rivier verhindert dat. Twintig minuten later staan ze weer aan de tenten en is het concert trouwens opgehouden.

Er volgt een rustige avond in het brandweercfé van Hradec, maar voor Carlo een wilde nacht waarvan hij zich slechts flarden herinnert. Bij het ontwaken blijkt hij in zijn tent beland, maar zonder zijn stapschoenen ! We zoeken een tijdje mee maar al gauw geven we het op. Het loopt al tegen elven aan en we moeten verder. Ik geef hem mijn stapsandalen en de karavaan vertrekt. 's Middags eten we

in Jivjany in een bus-kotje, maken lol met de plaatselijke kinderen en krijgen een hoop appels en peren van hen cadeau. Later, als de wandeling herneemt, begint het voor de rest van de dag en nacht te regenen. Iedereen is verkleumd, door en door natgeregend en op de koop toe lopen we nog verloren in een dichtbegroeid woud. Ik loop met kompas en kaart voor me uit en vindt nét op tijd -juist voor de algemene depressie en rebellie gaat toeslaan- een aangeduid pad. 'Nog 2 km tot aan het dorp !'. Bij het dorp konden we ons een hoop dingen voorstellen, vooral na alle boerendorpen zonder winkel of café die we vandaag al gepasseerd waren. Maar niemand van ons had ervan kunnen dromen dat we de avond in een bruin kroegje aan een houtkachel zouden doorbrengen. Dat we daar ook nog eens onze meegezeulde spaghetti mochten klaarmaken op een echt gasfornuis, borden en bestek kregen, en later nog 's onze kopkes in een betonnen fuifkotje mochten te slapen leggen, dat was al helemaal een mirakel. Leve dit dorp Vidice en z'n norske maar doodbrave kroegbaas. Veni, Vidi, Vidice !"

In Duitsland krijgt het groepje twee meestappers bij die samen met hen 10 dagen de weg trotseren doorheen gietende regen en guur stormweer.

" Voor Carlo's verjaardag staan we een uurtje later op dan gewoonlijk. In K_nzelsäu, de eerste stad op ons traject, ontbijten we met koffie en gebak (met kaarsjes). Het is nog niet duidelijk of onze meestapper te voet met ons meegaat of de bus neemt, maar als we even later weer de plensende regen instappen voor een klim van ruim 150m, kiest hij alvast voor een alternatieve route via de asfalt i.p.v. ons wandelpad. We sukkelen het bos in, zoeken en vinden ternauwernood onze weg, rapen onderweg 3 kg aardappelen van 't veld en komen na een 2-tal uren stappen in een buskotje terecht. Eventjes droog, we eten wat en worden verrast door de zwaaiende meestapper op een voorbijrijdende bus. Ja jong, die heeft meer geluk dan wij. Onze enige troost is dat hij in het dorpje waar we willen slapen al voor een slaapgelegenheid kan zorgen. Maar ondertussen houdt de regen gestaag aan. Door veld en bos, handen verkleumd in de mouwen van de fleec gedrukt, vloekend op zogenaamde waterdichte gore-tex, tot aan de volgende bushalte, waar ik mijn kleren uitwring. Verder door naar Neuenstein, een prachtig stadje waar we bij een supervriendelijke Frau Scheller een gratis biertje krijgen en in de warme gelagzaal even mogen uitdampen. We kopen nog een goed lapje vlees voor bij de avondpatatten en gaan tegen vijven door, net als het een beetje opklaart. Onze hoop om droog in Windischenbach toe te komen wordt echter een uurtje later de kop in gedrukt als de zoveelste regenbui over ons losbarst. Gelukkig wordt onze hoop bewaarheid als blijkt dat onze meestapper in een warm gasthof op ons wacht. Deze mensen stoken speciaal het kacheltje extra op en geven ons gul twee rondjes Obstler, de gevaarlijke witte streekbrandy. Slaapplaats vinden we een kilometertje verder in een blokhut tussen de wijnranken. Hoewel behoorlijk in de wind, slagen we er toch nog in om een heerlijke maaltijd te koken. We laten de tentjes voor wat ze zijn en leggen ons knus in de hut te slapen. We kruipen dicht tegen elkaar aan om de ergste kou te vermijden."

Na Duitsland loopt de groep enkele dagen door Frankrijk om zo de zuidelijke grens van België te bereiken. De naderende thuiskomst doet de spanningen in het groepje oplopen. Het geduld tussen de jongens voor elkaar is op. De laatste etappe voor hun aankomst is het Oikotenhuis in Biez. En hoewel de tocht niet hier eindigt, brengt het bekende terrein de groep in een roes.

" Vanmiddag zitten we in Biez ! Deze overweging maakt dat de zorgen van gisteravond op de achtergrond worden geschoven voor een haastig ontbijtloos vertrek. Ik schrijf nog wel een bedankbriefje aan de conciërge die ons inpakken aandachtig en nieuwsgierig gadeslaat terwijl hij aan een stuk door praat over vroeger en nu, over weer en onweer en hoe wij 't toch hebben uitgehouden zo lang op weg te zijn ! 'Ja, maar wat telt is dat het niet lang meer zal duren', zeg ik en druk hem de brief en ons -nu overbodige- routeboekje in de hand. Met slechts zo'n 15 km te gaan vandaag, de wind in de rug en vleugels aan de voeten, moeten we toch zien dat we Christel en Herman niet uit hun bed lichten seffens, dus nemen we een lange koffiepauze na drie kilometer. Luka loopt weer serieus achteraan, waar hij aan denkt zal wel met gisterenavond te maken hebben. Tussen hem en Carlo wordt niet één

overbodig woord gewisseld. Na nog zo'n twee uurtjes over kleine baantjes gelopen te hebben staan we plots, nog voor we het doorhebben, op bekend terrein. Hier liepen we tijdens de voorbereiding op de tocht en sloegen toen hier af, en toen hier ... en ja hoor! Het huis van Christel en Herman: 'Godverdomme, WE DID IT!', roep ik overmoedig want we weten dat het van hieruit toch nog zo'n 40 km naar Tildonk is, maar toch: 'We did it', herhaalt Carlo terwijl Luka z'n ontroering achter zijn schouderophalen tracht te verbergen. Net als we denken dat er niemand op de boerderij aanwezig is komt de camionette eraan. Christels brede glimlach gevolgd door Hermans ontroerende grijns, twee vrienden die ons stevig vastpakken en zoenen, schouderklopjes en complimenten uitdelen en ons triomfantelijk naar binnen duwen om onze verhalen bij een hartige kom soep te horen vertellen. Tot 's avonds laat zitten we rond de tafel te praten, te grappen, te kaarten, te eten, te bikkelen en te drinken. De warme stoof doordringt onze botten en van de ruzie tussen mijn jongens valt plots niets meer te merken.

(...)

Wie zijn wij? Zijn we veranderd? Of zijn we enkel gehard, eindelijk klaar voor een leven dat we vanavond vaarwel gaan zeggen, een tocht als een bundel kleren achter ons latend om in een slechtzittend pak te kruipen. Welke verwachtingen hebben mensen nu van ons? Eindelijk kunnen we weer onze eigen taal spreken, maar tegelijk moeten we ons verhaal weer dragen. Plots is er weer zoiets als gisteren, vandaag en morgen, terwijl er voor ons niets anders meer was dan het NU. Carlo en Luka worden weer Karel en Luc, hun ouders strekken nog even hun armen naar hen uit en dan volgt een leven op eigen benen. Heb ik jullie daarin iets geleerd? Heeft het 'tochten' jullie daarin iets bijgebracht? Zullen jullie er ooit achter komen dat jullie voettocht een vlucht was, een ongerijmde anachronistische pauze die je als in een roes beleefd? Terwijl miljoenen mensen rond je doorleven in hun wereld van snelheid, macht en efficiëntie, terwijl overal, zelfs in het primitieve Roemenië, de motors en machines ratelen, gingen wij wandelend zonder huis of ander doel dan thuis te komen, vier maanden lang hun wereld negerend. Hoe vervloek je niet de auto die je haast omverblaast? Wat doe je met de vloek als je straks zelf (weer) achter het stuur zit?

Dimitri Dumortier,
okt. '98